

oppbrudd

ARBEIDERKLASSENS FRIGJØRING ER FORUTSETNINGA
FOR ET FRITT UNIVERSITET

4. årg.

Organ for SUF-stud

nr 2 1969

Aksjonen ved psykologisk institutt

Av Morten Kolstad

Etter at Det akademiske kollegium hadde avlyst sitt møte, okkuperte studentene Studenttinget for å diskutere lukkingen av psykologistudiet.

700 studenter og lærere forlot onsdag 16/2 Sophus Lies Auditorium under taktfulle klappsalver. Tilbake satt initiativtakerne til møtet, Det akademiske kollegium, samt representanter fra Kirke- og Undervisnings-Departementet og Stortinget. Denne utmarsjen er foreløpig det siste skritt i aksjonen for bedre studieforhold ved psykologisk institutt, og munnet ut i en gjentakelse av minimumskravet om øyeblikkelige ekstra-bevilgninger til 16 nye lærerstillinge.

Det har lenge vært dårlige arbeidsforhold ved instituttet. Institutt-ledelsen har ikke maktet å dimensjonere studiet etter tilstrømningen p.g.a. manglende bevilgninger. Dette har resultert i et forholdstall mellom

studenter og lærere som er blant de mest ugunstige på hele universitetet. Av den grunn har lærerne måttet bruke all sin tid til et minimum av forsvarlig undervisning, og det har igjen ført til at forskningen er blitt skjøvet i bakgrunnen.

Allerede i 1964 kom de første ytre symptomene på krisen med kårer foran obligatoriske metodekurs. Først i 1967 oppnevnte kollegiet en komite, den såkalte "krisekomiteen" og "hurtigarbeidende" som sådan. Ett og et halvt år gikk før innstillinga fra komiteen blei avgitt - og den anbefalte lukking av embetsstudiet samt bevilgninger til 20 nye stillinger.

forts side 4

Til Kamp mot borgerlig legevitenskap

Av Sigmund Karterud

"Bruddet" mellom studentene og fakultetsbyråkratiet på det medisinske fakultet, var en direkte følge av vår dårlige representasjon (2 av omlag 90) i fakultetsrådet og i fakultetsstyret, samt en skandaløs behandling av Hjeltemarkens innstilling om endringer i studieforholdene. Denne innstillinga blei støttet av flertallet av studentene, og den gikk i hovedsak ut på følgende:

- Nedskjæring av biologisk pensum.
- Større valgfrihet.
- Større vekt på de samfunnsvitenskapelige aspekter ved medisinen.
- Studentene må komme tidligere i kontakt med praktisk medisinsk arbeid.
- Linjedeling etter fire års grunnleggende medisinsk studium ved universitetet.

Den debatten som fulgte, kom istand på initiativ fra folk i Faglig Studentfronts Basisgruppe. Det var daglige diskusjoner fra kl. 17.00 til langt på natt. 200 studenter og 15-20 proffer deltok. Hovedemnene var:

- Studiets målsetting,
- hva slags helsevesen trenger vi?
- sykdomsbegrepet,
- bedriftslegen og arbeidsmedisin,
- hjertertransplantasjon,
- medisin og kapitalisme.

Her som andre steder, gikk mye av tida med til å få proffer og moderate studenter til å akseptere et "utvidet" politikk-begrep. Argumentene var de gamle. Vi driver naturvitenskapelig vitenskap og praksis. Vår virksomhet er prega av objektivitet, vi vil ha oss frabedt at det blandes politikk i dette. Hulheten i denne objektivitets-innstillinga ble tydeligst demonstrert i debatten om hjertertransplantasjon. Dette var også den

debatten hvor motsetningen mellom flertallet av studentene og lærerne var størst. En av innleiderne, prof. Ole Jacop Malm, vil være en viktig mann i det team som i løpet av dette året vil foreta vår første hjertertransplantasjon. Han hadde overhodet ingen skrupler eller motforestillinger angående denne form for terapi, sjøl om den bare er aktuell for de velfødde euro-amerikanske arteriosclerotikere. Han ignorerte og bagatelliserte alle motargumenter. En av hovedinnvendingene mot hjertertransplantasjon er at den ikke kan bli en behandlingsform for folket, i det vi med dagens tekniske utstyr og enorme hjertedødelighet, ikke kan drømme om at alle som etter rent medisinske indikasjoner har behov for nytt hjerte kan få det. Det blir derfor nødvendig å foreta en sosial verdi-rangering. Det sier seg sjøl hvem som i det samfunnet vi har nå, vil bli satt øverst på lista. Prof. Malm kunne sjøl tenke seg at familiefedre burde gå foran ungkarer i hjertekøen!

Det andre hovedargumentet mot hjertertransplantasjon er "luksus argumentet". Det går ut på at den tekniske medisinen dermed vil få økt prestisje, det vil åpne seg enorme forskningsmuligheter på dette området. Behovet for toppspesialiserte fagfolk og nytt teknisk utstyr vil trekke faglige og økonomiske ressurser bort fra andre sider av helse-sektoren. Det er lett å forestille seg det hysteri som vil oppstå her i landet i samband med den forestående hjertertransplantasjon. Radio, TV og aviser vil følge begivenheten fra minutt til minutt. Ukebladene vil servere søtsuppehistorier, og Borten vil spreke av nasjonal stolthet.

forts side 4

RØD FRONT I DNS

1969

DNS SOM ET REDSKAP I INTERESSE KAMPEN !

NEI TIL DNS SOM «KRITISK» UNIVERSITET !

ulf arnesen
scott berntsen
roald blakseth
torbjørn kalberg
oddbjørn monsen
carl henrik størmer

jan mønnesland
ragni piene
svein robberstad
ingvar skobba
leif solberg

NEI TIL UNIVERSITETET I KAPITALENS TJENESTE,

JA TIL UNIVERSITETET I FOLKETS TJENESTE !

Om «Frels oss fra fienden og de siste dagers hellige»

De siste dagers hellige, det tidligere sentralstyret og "SF-aksjonen 69" kjørte før landsmøtet i SF ut en beinhard vervingskampanje til SF. De forsøkte å bekjempe SUF, ikke ved argumenter og ideologisk kamp, men ved å verve folk inn i partiet. "SF-aksjon 69" skryter av at de i Oslo klarte å melde inn 600 nye medlemmer i SF.

Av Jorun Gulbrandsen

Hva slags medlemmer er dette? Mange av dem har aldri regnet seg selv som sosialister. På lokale SF-møter har vi til og med møtt nye medlemmer som vi på forhånd visste var erklærte høyrefolk ("endelig får jeg en konkret sjanse til å bekjempe SUF!") "SF-aksjon 69" benyttet seg av borgerpressas hets mot de revolusjonære, de brukte til og med Dagbladet til å annonsere etter nye medlemmer (frels oss fra fienden!).

Gustavsen unnlot engang ikke å bruke Stortingets talerstol til å hets seg mot SUF. Man frelste seg fra fienden på lokalplanet ved å tilkalle politiet (ved møter i St. haugen og Lambertseter SF).

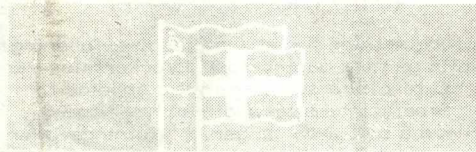
Hvorfor ville SF kaste ut SUF, hvorfor var SUF SF's hovedfiende?

Noen sitater taler for seg sjøl:

Det var landsstyremøte i SF i juni 1965. Stortingetsvalget nærmet seg, de fleste stedene hadde partiene gjort unna nominasjonene, og valgkampen var så smått begynt. Da fant Løfnes ut at partiet måtte ut av isolasjonen. Han la fram for landsstyret et skriv til DNA og NKP med invitasjon til samarbeid. Løfnes var ikke selv tilstede på møtet, og landsstyret tok ikke engang opp saka. Tidspunktet var nok ikke det rette for slike utspill. Opplegget var for sensasjonelt:

forts side 3

Rektor Hans Vogt om STALIN

HANS VOGT

STALIN

Torsdag den 24. mai 1945 holdt Hans Vogt et foredrag i Kringkastinga om STALIN. I neste nr av OPPBRUDD gjengir vi utdrag av foredraget, med kommentarer.

Foredraget blei utgitt av Norsk-Sovjet-russisk Samband i 1946. Omslaget på denne brosjyra er gjengitt nedafor.

Norsk-Sovjetrussisk Samband

Stiftet i Oslo 29. juni 1945

Styrets medlemmer: formann reguleringsjef Harald Hals, viseformann Konrad Nordahl, sekretær Christian Hilt, direktør Erling Steen, generall Otto Ruge, direktør Thv. L. Moe, professor Harald K. Schjelderup, stortingsrep. Kirsten Hanstvedt, høyesterettsadvokat Gustav Sjaastad, sekretær Rolf Hofmo, magister Olav Dalgard, redaktør Finn Moe, montør Rolf Hansen.

Avdelinger i Oslo, Bergen, Trondheim, Drammen, Vestfossen, Kongberg, Moss, Larvik, Sandesfjord, Horten, Skien, Arendal, Hamar, Lillehammer, Gjøvik, Skreia, Porsgrunn, Strømmen, Ålesund, Stavanger, Tonsberg, Bodø.

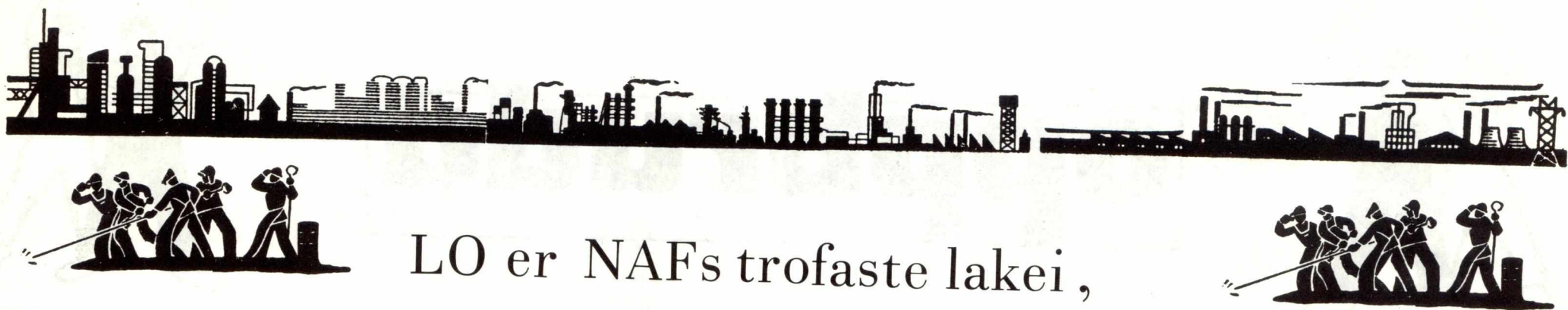
Opplysninger om Sambandets program og vedtekter faes ved henvendelse til avdelingen eller til hovedkontoret i Oslo: Radhusgt. 8 V, tlf. 16496 og 25561. Postboks 704, Postgiro 11605.

TIDSSKRIFTET SAMBAND

Organ for Norsk-Sovjetrussisk Samband

utkommer fra januar 1946 med 10 nummer om året. Årspris kr. 10,- for medlemmer av Sambandet kr. 5,-. Enkeltnr. kr. 1,-. Rikt illustrert.

Abonnement kan tegnes på landets postkontor, hos Sambandets avdelinger og bladets kommisjonærer og direkte på hovedkontoret i Oslo: Radhusgt. 8 V - postboks 704, Oslo.

LO er NAFs trofaste lakei, Men klassekampen lar seg ikke undertrykke !

FAGOPPOSISJONEN

Det er en ikke uvanlig oppfatning blant studenter og andre såkalte intellektuelle grupper at norske arbeidere har det så godt at de ikke lenger er interessert i å kjempe for ei endring av samfunnet. Ei slik oppfatning må bunne i mangel på elementær kunnskap om arbeidsfolk og deres situasjon. Tar en for seg situasjonen på arbeidsplassene etter fjorårets tariffoppgjør, og kapitalismens alminnelige skjerping av utbyttinga, blir bildet et helt annet. Misnøyen er alminnelig, og det kan en godt forstå:

Etter de dårlige erfaringene med fellesoppgjør tidligere, vedtok Representantskapet i LO at forbundsvisse oppgjør skulle anvendes ved dette tariffoppgjøret. Kravene strømmet inn fra de fagorganiserte, og stemninga tydet på en sterk og kompromissløs holdning overfor storkapitalen. Men det som skulle bli et hardt slag mot kapitalistene, endte med nederlag og tilbakegang for det arbeidende folk.

Av Finn Aasheim

Hovedforhandlingene mellom LO og NAF avsluttet den 15. mars. Oppå dette blei de enige om at arbeiderne for den forventede prisstigninga fra da og fram til den nye indeksen skulle tre i kraft, skulle få et tillegg på 20 øre timen den 1. januar 1969.

Tidligere var det slik at kompensasjonene ved lønnsregulering raskt ble spist opp av prisstigninga. Nå ble det slik at "kompensasjonen" var spist opp og mer enn det lenge før den var gitt.

Men det er andre ting i denne rammeavtalen som har skapt stor forbitrelse blant arbeidene: I et annet hovedpunkt heter det: "Partene er enige om at det i forbindelse med nedsettelsen av arbeidstida er av betydning å utvide anvendelsen av skiftarbeid for å nytte produksjonsmidlene mest mulig effektivt." Konkret betyr dette: LO og forbundene forplikter seg til aktiv medvirkning til opprettholdelse og igangsettelse av helkontinuerlig skiftarbeid "der hvor økonomiske og produksjonstekniske omsyn tilsier det". Det betyr økt adgang til overtidarbeid. Den tidligere loven om arbeidsvern, § 26, bestemte at overtidarbeid ikke måtte overstige 25 timer i fire på hverandre følgende uker. Den nye loven som kom istand i henhold til hovedforhandlingene mellom LO og NAF, setter grensa til 30 timer i to på hverandre følgende uker.

På toppen av dette har LO skjøvet fra seg alt ansvar dersom disse avtalene om skiftarbeid fører til tvistemål om arbeidsplassene. En ny oppmannsordning for behandling av slike saker gir riksmeklingsmannen det siste ordet, og har i realiteten opphevd streikeretten.

UT UT UT
AV NATO AV NATO AV NATO

NORGE UT AV NATO

er en tverrpolitisk kampanje som arbeider for at Norges medlemskap i NATO skal opphøre. Kampanjen vil derfor samle alle som i sine partier, andre organisasjoner, og i samfunnslivet forøvrig vil kreve og arbeide for at Norge straks tar de skritt som er nødvendige for å avvikle medlemskapet i NATO.

Kampanjen er organisert som en medlemsorganisasjon med lokale grupper over hele landet. De lokale gruppene driver studie- og opplysningsvirksomhet i overensstemmelse med kampanjens formål.

Er du enig med Kampanjens målsetting, kan du tegne deg som medlem i et av Kampanjens lokalutvalg. I kommuner hvor slikt ikke finnes, kan medlemskap tegnes hos Hovedkomiteen. Adressen er: Boks 1578, Vik, Oslo 1. Postgiro 204525. La oss arbeide sammen mot et felles mål!

LO LEDELSEN BØYER SEG FOR NAF

Som nevnt hadde LO-ledelsen lagt opp til forbundsvisse oppgjør denne gangen. Hvorledes kunne så oppgjøret likevel bli samordna?

NAF har alltid vært interessert i samordna oppgjør, arbeidsgiverne kan så mye lettere presse gjennom sine krav når avgjørelsene tas på høyeste plan i forståelse med LO ledelsen, langt over hodene på den vanlige arbeider. Og NAF fikk sin vilje denne gangen også: en henvendelse til LOs sekretariat om felles forhandlinger for endel forbund var alt som skulle til for at LO ledelsen gikk fra sitt vedtak 3 måneder tidligere.

Ti forbund fulgte trofast LO-ledelsens opplegg, nemlig Bygning, Papir, Arbeidsmannsforbundet, Bekledning, Tekstil, Elektriker- og Kraftstasjonsforbundet, Murerforbundet, Treindustrien, Skotøy og Skinn og Lær. Med dette var skjebnen beseglet for resten av oppgjøret, også for dem som ikke hadde glemt parolen fra nyåret. De "6" var Grafisk, kjemisk, Nærings- og Nytelsesmiddel, Kjøttindustriforbundet, Handel og Kontor og Arbeidsleder- og Tekniske funksjonærsforbund. Isoleret fra de andre fagforbund og med en LO-ledelse som hadde snikmyrdet sin egen strategi for oppgjøret, fikk NAF desto friere spillerom også med disse som fortsatt satset på forbundsvisse oppgjør, og NAFs repertoar ble deretter.

Først stilte NAF seg helt på bakbeina under forhandlingene med hver enkelt av de seks.

Så vartet man opp med et lock-out varsel, for så å erklære løsningen for de "10" å erklære lock-out endatil for et forbund som ikke engang hadde vært til mekling. Forbundsformannen i Grafisk erklærte: "Vi regner med å gå på gata." Men dengang ei. Med en riksmeklingsmann som Preben Munthe og en lov som Arbeidstvistsloven tillates ikke slikt i Norge.

Munthe dikterte at de 6 ikke alene skulle få lov til å stemme ja eller nei til de vilkår de sjøl arbeider under. De skulle stemme med de 10, noe som innebar at de 6 ville bli nedstemt av de 10 som utgjorde en vesentlig større gruppe. Munthes medspillere i NAF var naturligvis klar over dette og tvang fram til godkjenning for de 6 forslag som var så dårlige at selv norske fagforbundsledere anbefalte sine medlemmer å stemme nei. Resultatet av fellesavstemninga (de 10 + de 6) ble knepet ja til forslaget, men trekker vi ut de 6 finner vi at det her var bare 39% ja- og hele 61% nei-stemmer, i NNN var det til og med 84% nei-stemmer.

Parelius Mentzen var glad for at oppgjøret var brakt "vel i havn". Gleden var sikkert merkbart mindre hos den enkelte arbeider som var nektet et anstendig lønnsoppgjør.

NAFS TROFASTE LAKEI

Ei forutsetning for at Arbeidsgiverforeninga skulle gå med på arbeidstidsforkortelse var at LO forpliktet seg til aktivt å arbeide for økt arbeidsintensitet. Og man har ikke behov å be LO to ganger: i "Retningslinjer for bruk av arbeidsstudier" heter det: Under henvisning til Hovedavtalens del B - Samarbeidsavtalen - §30, hvor det blant annet heter at bedriftsutvalget skal arbeide for sunn og riktig rasjonalisering, vil partene medvirke til innføring og bruk av arbeidsstudier som et hjelpemiddel i rasjonaliseringsarbeidet og til fastsettelse av akkorder. "Siste lønnsoppgjør gir en pekepinn i hvilke favør disse akkordfastsettelsene vil gå.

En slik umenneskelig utpressing av det breie lag av folket kan ikke en fåtallig kapitalistklasse opprettholde alene. Hvilken reaksjon ville det vel ha blitt om fabrikk-eieren sjøl hadde stilt seg opp på arbeidsplassen for å måle arbeidernes innsats med stoppeklokke og målebånd? Fabrikkene har ganske riktig innsett at det nok ville bli både ubehagelig og vanskelig. I stedet lar de sine lakeier, sosialdemokratene, utføre den skitne jobben. Slik står det å lese i "Retningslinjer for bruk av arbeidsstudier" utgitt av LO og AOF: "På et 'Mann-Maskin-skjema' registrerer man operatørens og maskinens arbeid på en tidsskala,

og man får således en grafisk framstilling av ledig og beskjeftiget tid for mann og maskin. Hensikten med slike studier er å få den ledige tid helt eller delvis fjernet ved f.eks. at operatøren får flere maskiner å betjene."

Den borgerlige ideologien bak rasjonaliseringa, som sosialdemokratiet kolporterer, går ut på at rasjonalisering betyr at man gjør arbeidet på en mer fornuftig måte, og at det dermed blir flere goder til alle. Men spørsmålet reiser seg: på en mer fornuftig måte for hvem? For kapitalisten er det fornuftigst og best at arbeiderne jobber så hardt som mulig, effektivt som en maskin (jfr. "Mann-Maskin-skjemaet"). Da blir profitten størst. For arbeiderne stiller spørsmålet seg noe annerledes. Hvorlenge vil f.eks. helsa holde med det høyt oppdrevne tempoet? Legeundersøkelser viser at den fysiske og psykiske slitasjen på arbeidsfolk i dag er større enn tidligere. I Sverige har en ståtlig oppnevnt kommisjon arbeidet med disse spørsmålene. Formannen i denne kommisjonen, Per Holmberg, har i Dagens Nyheter konstatert følgende: "Arbeidslivet kan være umenneskelig hardt. Man har i visse tilfelle rett til å snakke om rovdrift på mennesker. Harde vilkår bryter ned arbeiderne, menn i 35-40 års alderen blir handicappede." Systematiske legeundersøkelser foretatt ved Norsk Hydros legekontor på Herøya, under ledelse av overlege Thiss-Evensen, viser den samme utviklingen der.

For arbeidsgiverne er det fornuftigst at det blir færre arbeidere igjen på arbeidsplassene etter hvert som maskinene og automasjon overtar. Da blir også profitten størst. Arbeiderne har sjølsagt ikke noe i mot ei teknisk rasjonalisering som fører til at maskinene tar over arbeidet. Men arbeidsstudier og rasjonalisering går ut på at arbeiderne sjøl blir brukt som maskiner. Problemet for arbeidsfolk er om de skal få beholde jobben eller ikke. Automasjon skulle medføre at en fikk lettere arbeid, lengre og bedre fritid. Men de "ansvarlige" parter i arbeidslivet er skjont enige om at "den ledige tid må helt eller delvis fjernes": flere maskiner å betjene pr. mann, høyere tempo, større utsugning.

STØRRE ARBEIDSLØSHET

Den samlede virkning av arbeidsstudier og rasjonalisering er logisk innlysende: større arbeidsløshet. I forhold til "land vi kan sammenligne oss med" har omfanget av arbeidsstudievirksomhet og rasjonalisering ikke vært fullt så stort i Norge. Men vi er raskt i ferd med å ta igjen det forsømte. Resultatene har da heller ikke latt vente på seg. Arbeidsløshetsstatistikken de siste månedene taler sitt tydelige språk. Ved utgangen av november var det registrerte antall arbeidsløse 19650. I tillegg har en den store "skjulte" arbeidsløshet som ikke er registrert, og som særlig omfatter unge mennesker. Tallet på arbeidsløse i forhold til i fjor har steget med over 50%. I enkelte strøk av landet er forholdene enda mye verre. I Bergensområdet f.eks. har arbeidsløsheten steget til over det dobbelte av hva den var i fjor. I et foredrag for studentene ved Handelshøyskolen i Bergen uttrykte Jørgen S. Lien tilfredshet med utviklinga ved sin bedrift. Og Lien har sikkert grunn til å glede seg. I løpet av ett år har han rasjonalisert bort 250 arbeidere ved Jørgen S. Lien Industrier. Da det oppsto en tvist ved en annen større bedrift i Bergen, kunngjorde bedriftsledelsen at hele arbeidsstokken gjerne kunne få sparken, "det er nok av folk som står utafor og venter på arbeid." Utbyttens språk er forbausende likt: samme argument er blitt brukt overfor arbeiderne ved aluminiumsverket i Mosjøen.

KJØP OG LES

for vietnam

Abbonement på For Vietnam og andre trykksaker fra Solidaritetskomiteen koster kr 15.00 pr. år. Bestillinger sendes til Solidaritetskomiteens postgiro nr. 20 29 81.

FRIGJØRINGSFONDET

Idungst. 5
Oslo 1
Postgiro

STØTT

FNL!

LO - PAMPENE BEFESTER SIN MAK

Som vi ser er ikke LO noe kampredskap for arbeiderne i denne situasjonen. Tvertom er det LO-ledelsen som setter arbeidskjøperne i stand til å føre utpresningspolitikk. Med sin konsekvente klasse-samarbeidspolitikk undertrykker de sosialdemokratiske pampene arbeidernes rettferdige kamp med alle slags reglementer og avtaler, som er inngått med klassefienden langt over hodene på medlemmene. Men LO-ledelsen har ikke bare vernet kapitalistene mot arbeidernes krav, de har også trygget sine egne posisjoner i LO-apparatet mot enhver opposisjon fra misnøyde medlemmer. Reglene for valg av delegater til LO-kongressen, som er LOs høyeste myndighet, viser dette tydelig. Fagforeningene i de ulike forbund har rett til å foreslå navn på representanter, men det er forbundsledelsen som utarbeider den endelige innstilling til valgene i fagforeningene, og de er ikke bundet av de innkomne forslag. Andre enn forbundsledelsen har ikke innstillingsrett. Ved den endelige avstemninga har medlemmene en teoretisk mulighet til å forkaste eller velge alternative kandidater. I praksis er imidlertid det siste umulig. For det første foregår valget samtidig over hele landet. For det andre er det forbudt å fremme forslag på alternative kandidater i form av stensilerte eller mangfoldiggjorte lister eller stemmesedler. Slik er det umulig for en geografisk spredt opposisjon å lansere alternative kandidater som kan samle nok stemmer til å velte ledelsens opplegg.

OPPOSISJONEN ORGANISERER SEG

Etter hvert som kapitalismen går inn i ei ny økonomisk krise, og utbyttinga blir hardere og hardere, blir det stadig klarere for arbeidsfolk hvilken rolle deres "egen organisasjon" spiller i klassekampen. Opposisjonen vokser fra dag til dag. Men hittil har ikke denne opposisjonen vært organisert, den har ikke samla seg til kamp for de fagorganisertes rettigheter mot LO-ledelsens reaksjonære politikk.

Et viktig skritt for å samle denne opposisjonen ble tatt da representanter fra over 40 bygningsarbeiderforeninger på Østlandet kom sammen til et møte for å drøfte hva som må gjøres for at bygningsarbeiderforbundet og LO generelt igjen skal bli en organisasjon som med kraft og styrke kan kjempe for medlemmenes interesser. Denne klare manifestasjonen av forbitrelse mot toppskiktet i LO ga støtet til videre organisering av en fagopposisjon. Kort tid etter arrangerte NKP en faglig landskonferanse med deltakere fra ei rekke fagforeninger ved siden av gjester fra SF og SUF. Konferansen oppfordra til innsats fra fagforeningsmedlemmer og faglige organisasjoner for å gjenreise LO som kamporganisasjon for arbeiderklassen, gjennom distriktvisse konferanser.

LO-ledelsens svar på misnøyen blant medlemmene er bl.a. forslag om organisasjonsplikt, det vil si tvungen medlemskap i fagorganisasjonen på de bedrifter som omfattes av lønns- og arbeidsavtaler. I samme åndedrett kommer så opprettelsen av en egen eksklusjonsdomstol direkte underlagt LO-sekretariatet. Slik prøver sosialdemokratene å fullføre den utviklinga som har gjort LO-byråkratiet til en del av borgerdiktaturets undertrykkelsesapparat.

Men de fagorganiserte vil ikke lenger finne seg i denne forræderske politikken fra byråkratene. De opposisjonelle elementene er i ferd med å organisere seg, og de styrker stadig stillinga. Klassekampen lar seg ikke undertrykke, og samarbeidsfolka har bare sin egen forrættelse å se fram til.

kjøp og les

★ UNGSOSIALISTEN

Årsabonnement på UNGSOSIALISTEN koster kr. 15.00 og betales til: Ungsosialisten, postboks 6159, Etterstad, Oslo 6. Postgiro nr. 20 60 68

oppbrudd

I REDAKSJONEN:

Roald Aune, Ove Bengt Berg, Sveinar Bones, Wiggo Knudsen, Anne Noack, Ragni Piene og Tor Stian Holte (ansv.).

Redaksjonens adresse: Postboks 115, Blindern, Oslo 3.
Forretningsavdelingens adresse er den samme.

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr 10,-, og innbefatter også eventuelle andre trykksaker SUF-stud måtte utgi. Abonnements-

mentspenger innbetales over postgiro-konto nr. 20 41 88, og talongen merkes: "Abonnement OPPBRUDD".

OPPBRUDD utgis av Sosialistisk Ungdomsforbund Studentlag. Addressen til laget er postboks 115, Blindern, Oslo 3. Postgirokonto nr. 20 51 79.

Formann i SUF-stud våren 1969 er Tom Edholm, i styret sitter forøvrig Ivar Berg, Inger Halvorsen, Tor Stian Holte, Marie-Anne Knudsen, Ingvar Skobba og Britt Århus.

GÅ TIL ANGREP PÅ NATO-MILITÆRE, USA-IMPERIALISMENS FARLIGSTE VÅPEN !

I sin desperate kamp for å fortsette utbyttinga av verdens arbeidende masser, går den Amerikanske monopolkapital og deres leiesvenner til stadig villere skritt. Tidligere har den nå militære undertrykkelse vært reservert for land med lavt teknologisk utviklingsnivå, - som en videreføring av den tradisjonelle kolonikrig. Så lenge NATO-pakten har eksistert, har en rekke av Norges NATO-partnere drevet undertrykking i denne form. Den foreløpige kulminasjon er nådd i Vietnam, USAs Stalingrad.

Det som nå har skapt presedens for en ny utvikling, er at NATO-tropper setter et tradisjonelt vestlig demokrati ut av spillet. Delte har skjedd i Hellas, hvor Amerikansk kapital i dag henter profitt av en størrelsesorden som ellers kun er å finne i utviklingsland.

Det unge oberst-diktaturet i Hellas har gitt grunn til en ny vurdering av Norges NATO-medlemskap. Hele det norske folk spør seg i dag: hvilken politisk rolle spiller **NATO i Norge?**

Før har motstanden mot NATO ofte hatt en moralsk farget grunngeving, - forferdelse over planene om folkemord med atomvåpen, avsky for krigsforbrytelser i Vestafrika og Vietnam. I dag ser vi klarere hvordan den politiske situasjon i Norge påvirkes av vårt NATO-medlemskap. - Militærnektene gjøres til politiske fanger, det vietnamesiske folks frigjøringskamp kan ikke engang støttes med en diplomatisk anerkjennelse, vår forskning og industri produserer etter beste evne for å opprettholde bestående diktatur og skape nye (f.eks. ved å sende Nasty-båter til Juntaen i Aten).

Norge har også sin Promethevs-plan, og vi vet at en endring av vår slaviske solidaritet til USA-imperialismens politikk, kan føre til at vi deler Hellas' skjebne. Spørsmålet nå er ikke bare å vise solidaritet med noen som bor langt borte, men om Norge skal være et demokrati.

I denne situasjonen må kampen mot det norske NATO-militæret intensiveres og opptrappes. Det er ikke lenger nok å se moralsk indignasjon som et mål. Det norske NATO-militæret må skades der det er mest sårbart, det må ødelegges som et redskap i en imperialistisk undertrykkelsespolitikk. De norske NATO-lakeiers hellige ku, "forsvarsviljen", har skranet gjennom lengre tid, vi må nå søke å la øket få en velfortjent død!

Vi må vise vår solidaritet med de folk som i dag blir undertrykt med NATO-våpen, - ikke med tomme sympatierklæringer, men ved felles kamp!

Vi skal ikke lete etter strategiske alternativer, men sammen med verdens arbeidende masser knuse de imperialistiske maktblokkene !

Hos oss må dette skje samlet og koordinert gjennom kampanjen "NORGE UT AV NATO", gjennom en landsomfattende klargjøring av NATOs undertrykkende og reaksjonære funksjon.

Vi må vise hvordan det verden over foregår brutal og blodig undertrykkelse i ly av NATO-våpen, og hvordan det samme kan komme til å skje i vårt land.

De progressive krefter i Norge må arbeide skulder ved skulder og sammen gjøre "KAMPANJEN NORGE UT AV NATO" til en folkebevegelse som driver imperialismens rakkerknekter ut av vårt land!

MELD DEG INN I KAMPANJEN!

ARBEID I KAMPANJEN!

W.K.

OM "FRELS OSS FRA FIENDEN OG DE SISTE DAGERS HELLIGE"

forts fra side 1

"Vi tillater oss med dette å foreslå for de to andre arbeiderpartiene at vi for å gjennomføre i praksis en samlet opptreden ved valget på det politiske grunnlag som er stilt opp ovenfor, straks møter til drøftinger på det ledende plan. Disse drøftingene må ta sikte på å oppnå enighet om at partienes sentralstyrer i fellesskap retter en henstilling til sine fylkespartier om å foreta nye nominasjonsmøter. Under drøftingene på ledende plan må partiene bli enige om oppstilling av felleslister i alle fylker og en fordeling av sikre mandater på disse listene som svarer til den representasjon fra hvert av partiene som ville bli resultatet dersom forslaget om ny valgordning var blitt vedtatt. Til grunnlag legges resultatet av de politiske meningsmålingene som har funnet sted inntil drøftingene mellom sentralstyrene begynner. Dersom det forslaget vi her fremmer blir akseptert av de to andre arbeiderpartiene, vil vårt land i kommende stortingsperiode være sikret et arbeiderflertall. Det vil da bli mulig å gjennomføre en politikk på grunnlag av de sosialistiske ideene slik Det Norske Arbeiderparti erklærte det ønsket å gjøre med sin erklæring i 1963."

"Vår holdning i utgangsposisjonen må være at et samarbeid mellom Arbeiderpartiet og SF er en ønsket målsetting. Mot denne bakgrunnen fant jeg det også ikke bare uunngåelig, men riktig at dansk SF gikk inn i forhandlinger om regjeringssamarbeid." (Tale av Gustavsen på landsmøtet.)

"Vårt forhold til Arbeiderpartiet må privilegieres i den forstand at det er til den kant en vår konkrete utfordring om en ny politikk, og et eventuelt samarbeid om en ny politikk må rettes."

(Fra tale av Finn Gustavsen på landsmøtet 14. mai 1967)

SF skal altså foreløpig være en "korrekt" til Arbeiderpartiet, inntil man går inn på organisert samarbeid "på ledende plan".

SUF og venstrekreftene i partiet har alltid gått sterkt imot et slikt samarbeid. Hva hindret høyrefløyen å gå inn i et slikt samarbeid? SUF og venstrefløyen selvfølgelig! Derfor: Ut med SUF og venstrekreftene! Men dette måtte gjøres stille og pent: "Vi skal legge fram forslag om å kaste ut SUF på en slik måte at vi ikke får skylden for splittelse." (Vi (han mener vel her Orienteringskretsen) er eksperter på å få til splittelse uten at vi får skylden." (Finn Gustavsen i privat samtale med Svein Gåsemøy på den siste faglige landskonferansen). SF har nå tatt en klar høyredreining.

Venstrekreftene er kasta ut, og adgangen til høyre er åpen. Nå er det ingen venstrekrefter som kan holde vanviddet tilbake som tidligere, slikt vanvidd som Løfnes kom med våren 1968. Han hadde funnet ut at nå måtte vi ikke lenger være et Nei-parti. Vi måtte være et JA-parti! Han fant to saker: Fransk-russisk fargefjernsyn og ni måneders tvungen verneplikt i handelsflåten.

Det er umulig å vente noen begrensning av vanviddet. Bremsene er kastet. SF er ikke noe parti som kan tjene arbeiderklassen. SF er et litt "friskt" haleheng til Arbeiderpartiet, som er et klassesamarbeidsparti. SF er et klart anti-marxistisk og anti-revolusjonært parti. SF har ingen linje overfor tidsstudier, effektivisering eller rasjonalisering. Bystyregruppa stemmer for lønnsnemd mot sykepleierne. Og hva slags faglig leder har SF i Geir Dahl? På arbeidsplassen sin blei han sparka som klubbformann. Deretter blei han av bedriftsledelsen forfremma til arbeidsleder.

SF er blitt et parti som må bekjempes på like linje med Arbeiderpartiet, fordi begge partiene er sosialdemokratiske, dvs. fører classesamarbeidspolitikk. Vi må, for å ha et redskap i arbeiderklassens tjeneste, ta sikte på å bygge opp et parti som fører an i klassekampen, som tar opp de utbyttes forhold, som i aktiv kamp solidariserer seg med disse. Bare gjennom aktiv kamp for det arbeidende folks interesser kan vi avsløre og knuse sosialdemokratiet. Og de siste dagene hellige kommer til å tre fram i all sin gru.

Enver Hoxha om student bevegelsen

De dyptgående politiske og økonomiske kriser som har rammet den kapitalistiske verden og den moderne revisjonismen har vekket de utbyttes masser til motstand, den har brakt dem enda nærmere revolusjonen. I løpet av dette året har omfattende studentbevegelser brutt ut i mange kapitalistiske og revisjonistiske land. Disse bevegelsene som hadde den kraftfylte støtte fra arbeiderne førte over alt til en sterk svekkelse av grunnlaget for borgerskapets politiske og økonomiske makt.

Denne nye revolusjonære flamme er ikke lett å slukke, for den har vokst fram under den uutholdelige situasjonen i det kapitalistiske samfunnet, med undertrykking og utbytting av arbeiderne. Borgerskapet kan heller ikke tåkelegge framtidsvyene hos den oppvoksende generasjon. Student- og ungdomsbevegelsen er en stor revolusjonær kraft, som til nå ikke har vist hele sin styrke. Den har slåss mot borgerskapet, som har tatt i bruk alle midler for å knuse bevegelsen, og den er blitt sabotert på enhver måte av revisjonistene.

Men både studentene og arbeiderklassen oppnådde en stor erfaring i sin kamp. Den vekket deres klassebevissthet, og gjorde dem flinkere til å avgjøre hvem som er deres fiender.

Studentbevegelsen vil alltid utvikle seg, den vil bli flinkere til å konsentrere seg og organisere seg, og vil snart kvitte seg med anarkister, opportuniste, revisjonister og liknende. Den vil bedre tilpasse seg den store proletariske kulturrevolusjons tid. Studentbevegelsen kan bare realisere sine idealer når den forener seg med arbeiderklassen, og marxismen-leninismen triumferende ideer og den vitenskapelige teorien fra den proletariske revolusjon vinner ungdommens tanker og hjerter.

Studentene og ungdommen i hele verden, må i sin kamp mot politisk tyranni og sosial urettferdighet, følge de heltemodige kinesiske rødegardistene, som under direkte ledelse av den store marxist-leninist Mao Tse-tung, i samarbeid med og under ledelse av arbeiderklassen, har knust den kontrarevolusjonære revisjonistgruppe rundt Kinas Khrushjov.

Studentbevegelsen er en del av hele folkets bevegelse. Oppsvinget i studentbevegelsen vil uungåelig føre til et oppsving i hele folkets bevegelse.

MAO TSE-TUNG

Nå er den kommet!

Den nye katalogen over

374

billigbøker fra Gyldendal

De får den - gratis - hos bokhandlerne

GYLDENDAL

STUDENTSAMSKIPNADEN I OSLO

er studentenes velferdsorganisasjon ved Universitetet og høyskolene i Oslo.
Studentsamskipnadens virksomhet omfatter blant annet:

Spisesteder

Utbyggingsavdeling

Universitetsbokhandlene

Studentbyen på Sogn

Universitetsforlaget

Boligformidling

Varehus

Studentenes Reisebyrå

Daginstitusjoner for barn

Helsetjenesten v/ Universitetet i Oslo

UNIVERSITETSSENTRET, BLINDERN, OSLO 3

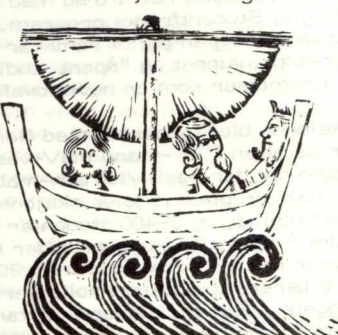
TELEFON: 46 68 80

TELEGRAMADR.: «STUDENT»

Einar Olgeirsson

FRA RÆTTESAMFUNN TIL KLASSESTAT

Norron historie med fascinerende ny tolkning

ELAN BOKENE kr. 12⁵⁰

Lenin

STATEN OG REVOLUSJONEN

En samling artikler, avhandlinger og brev om statsteori, revolusjon og revolusjonær strategi. For første gang på norsk Lenins siste brev - kjent som «Lenins testamente»

ELAN BOKENE kr. 14⁵⁰

Forlaget NY DAG
Grønlandsleiret 39, Oslo 1
Telefon: 68 96 02

Kjell Hovden

STUDENTENES ROLLE I KULTUR-REVOLUSJONEN

UTDANNINGA MÅ TJENE KLASSEKAMPEN

Rekruttering av elever og studenter ved universiteter, gymnasia og andre ungdomsskoler hadde siden 1949 økt voldsomt i omfang. Et annet viktig trekk ved utviklinga var at de brede lag av arbeidere og bondemassenes sønner og døtre fant veien til høgre utdanning, som før hadde vært forbeholdt gods-eiereliten og borgerskapet. Disse unge av folket hadde sitt klasseutgangspunkt klart for seg, og hadde tatt i arv en ekte hengivenhet for Kinas Kommunistiske Parti og Mao Tse-tungs politiske lederskap for folkemassenes interesser. De kjente til kampen mellom de to linjene i politikken. De kastet seg over de tekniske, økonomiske og filosofiske studier samtidig som de søkte å utvikle sitt kjennskap til politikken ved studier av marxismen leninismens klassikere, inspirert av formann Mao's oppfordring til massene om politiske studier.

Ved universitetene oppdaget de mangler ved fagstudie-opplegget, - de oppdaget at vesentlige deler av dette ikke var satt inn i riktig politisk sammenheng. Videre avslørte de etterhvert at visse reaksjonære elementer i skolens og universitetenes administrative ledelse saboterte forsøk på å kritisere dette og å rette på feilene i samsvar med prinsippene for et sosialistisk Kina. De oppdaget sammenhengen mellom disse elementene og "den gamle skole av intellektuelle" fra det gamle borgerskaps herredømme. De unge hadde søkt høgre utdanning for bedre å kunne tjene massenes politiske bestrebelser, de var ikke kommet for å erobre seg posisjoner som karrierejegere i et slags klatresamfunn.

Studentene gjorde opprør, - de ville ikke bli klasseforrædere, men ville tjene klassekampen. Politiske studier blei for dem en hovedsak ved siden av de faglige studier. De forsto snart at klassekampen hadde kommet til en avgjørende fase og at de sjøl ville spille en viktig rolle i denne avgjørende kampen

ANGREP PÅ DEN KULTURELLE OVERBYGGINGA

I juni 1966 blei den første veggavis slått opp på Pekings Universitet, og den fikk rosende omtale. Den var et signal til å gå til aksjon. Den kulturelle overbygging med alle sine rester av gammelt og reaksjonært innhold, hadde vært seilivet og sto ikke i samsvar med basisen i det økonomiske liv, dvs. produksjonsforholdene. Den virket tvert om hemmende, ikke minst virket den som en alvorlig hindring i å løse kampen mellom de to linjene:

Skulle arbeiderne kunne mobiliseres til kamp og avgjørende seier over økonomistenes og revisjonistenes skumle forsøk på å kneble utviklinga mot kommunismen, måtte den kulturelle overbygging angripes direkte. De Røde Garder blei organisert og den store kritikk-kampanjen blei reist.

TIL KAMP MOT BORGERLIG LEGEVITENSKAP

forts fra side 1

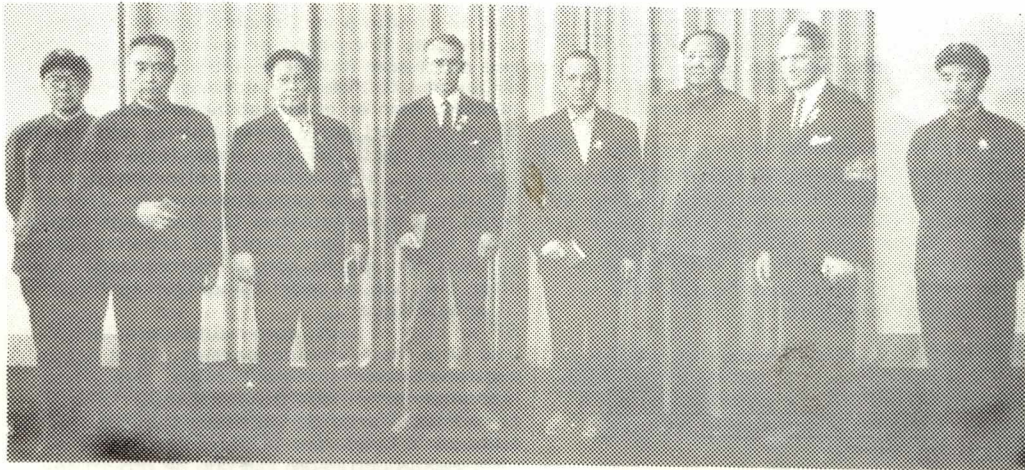
Hvem kan etter dette nekte hjerteteamet bevilgninger til bedre apparater og flere folk. På denne måten blir hjertetransplantasjon, ved siden av måneferder, glansnumrene i det Sirkus borgerskapet oppfører for å lede folkets oppmerksomhet bort fra de skjeive sidene ved det kapitalistiske samfunnet.

Helseproblemer som vil bli neglisert på grunn av denne politikken, er tallrike. Fattigdom fører til alkoholisme, epidemiske sykdommer, lungesykdommer, psykoser, og "psykopatier". Skiftarbeid har en markant oversykkelighet til følge, og de sinnssvake trafikkforholda leverer via trafikkofrene nettopp de friskeorganene som transplantasjon krever. De elendige boligforhold fører til økt sykdomsfrekvens, og det er skrikende mangel på sykehusplasser - særlig for de gamle.

Dette er en del av den sykdomsskapende samfunnsstruktur som vi lenge har hatt overflattisk kjennskap til, men som alltid har framstått som et *crux medicorum* fordi det ikke fantes noen effektiv terapi.

Den borgerlige legevitenskapen unnskylder seg med at "miljømanipulering (!) er så vanskelig!" "Vi vet så lite om denslags ting". Derfor faller man tilbake til det naturvitenskapelige sykdomsbegrep, hvor tuberkulose skyldes tuberkelbasillen, syfilis spinchaten, "psykopati" okkulte hjernetraumer, og schizofreni arveegenskapene. Kort sagt: et positivistisk betraktelsessett, som tildekker de faktiske forhold og som opprettholder fiksjonen om den "nøytrale" medisinske vitenskap og praksis i et klasse-samfunn.

Høsten 1967, under oppsvinget i den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, besøkte en norsk, faglig delegasjon Kina. Med i delegasjonen var kamerat Kjell Hovden, klubbformann på A/S Norgas. Vi bringer her et utdrag av en artikkel Kjell

Den faglige delegasjon fra Norge i mottakelse hos formann Mao Tse-tung. Fra venstre: Chen Po-ta, Chou En-lai, Olaf Minothi fra malersvennernes forening, Kjell Hovden, klubbformann på A/S Norgas, Sverre Hagen, Bærum Kommunale Arbeiderforening, formann Mao Tse-tung, Hans Borgen, formann i Bærum Steinjord- og Sementarbeideres forening, viseformann Lin Piao.

Revisjonistene og andre borgerlige elementer søkte bevisst og isolere disse studentenes opprør fra dets egentlige sammenheng, - den grunnleggende klassekampen mellom arbeiderklassen og borgerskapet! Den forvrengte betegnelsen "kulturrevolusjon" til å være et forvirret intellektuelt påfunn, som ingen resonans ville få hos ærlige enkle arbeidere. Revisjonistene kom med såkalte "marxistiske, vitenskapelige" forklaringer om at arbeiderklassen og klassekampen sjøl tvang fram endringer i overbygginga.

"Studentenes opprør var kunstig, og et overgrep mot arbeiderklassens kontroll med utviklinga." De hoppet forvirret fra det ene standpunkt til det andre: -Kulturrevolusjonen var kunstig, - uten noen politisk sammenheng, - den var et generasjonsopprør, - den var anarkistisk - og den var tydelig fascistisk. (Da med tydelig objektivt klasseinnhold skulle en tro!)

Sannheten var at Kinas Kommunistiske Parti, under Mao Tse-tungs ledelse, - i samsvar med de breie masser av bønder og arbeideres klasseinteresser, hadde gjort en riktig klasseanalyse, og mobilisert de avantgarder som kunne bringe mobiliseringsgrunnlaget ut til alle deler av samfunnet.

AKSJONEN PÅ PSYKOLOGISK INSTITUTT

forts fra side 1

Ved tre allmannamøter og ett seksjonsvedtak, på et for anledningen lukket møte, har lærere og studenter gått mot lukking av studiet og avvist manglende bevilgninger som begrensende faktor i dimensjoneringen av studiet.

Videre er det et stort samfunnsmessig behov for psykologer særlig innen helsesektoren, skolevesenet og sosialomsorgen. Intensjonene i vår sosiallovgivning blir det umulig å oppfylle med dårlig utbygget læreverk i sosialsektoren, noe "Aksjonen for de handicappede" har vist. Bevilgninger til sosialsektoren er ikke rentable på samme måte som investeringer i næringslivet, og funksjonshemmede blir ikke effektiv arbeidskraft som "normale" blir det.

En kamp for økte bevilgninger til de humanistiske fakulteter blir derfor en kamp mot de som forvalter den økonomiske makt i samfunnet. Det blir en kamp mot maktstrukturen og mot den nåværende anvendelsen av ressursene - en kamp for at disse ressursene skal komme alle grupper til gode. Anvendelsen av de midler vi på denne måten får i hende ved psykologisk institutt, må være slik at vi tjener de undertrykte grupper i samfunnet, og derigjennom de breie lag av folket. Dette kan skje ved at vi ikke utdanner oss til psykologer av den type kapitalistene trenger for økt effektivisering og økt profit - men tvert om slik at vi kan avdekke utbyttinga, vise hvorfor "produksjonssystemet skaper tapere", og således støtte arbeiderklassen i kampen for frigjøring.

Da Krisekomitéens innstilling med dens forslag om lukking like før jul kom til behandling i Fakultetsrådet, fikk man et nytt bevis på hvor lita makt instituttene har i egne saker. Dette organ (med seks proffer og

Hovden har skrevet om kulturrevolusjonen i Kina. Denne artikkelen kommer i nr. 2 1969 av den marxistisk-leninistiske arbeideravisa "KLASSEKAMPEN".

Utdraget som blir gjengitt her, tar spesielt for seg studentenes og skoleungdommens rolle under kulturrevolusjonen.

STUDENTENES KAMP VEKKER ARBEIDERNE

Studentene tok imot utfordringa, - de ville tjene klassekampen og gikk til aksjon. Revisjonistene ledet av den lille håndfull som forsto situasjonens alvor, gikk til desperat motangrep. Denne lille klikken forsto at studentenes oppfordring til kulturrevolusjon, var nøkkelen til frigjøring av klassekreftene blant arbeiderne i en ny og større grad. De søkte derfor øyeblikkelig å konsentrere sin kontrarevolusjonære virksomhet på dette felt. Samtidig som studentene gikk til konkret avsløring av falskheter og den borgerlige klassekarakteren i overlevningene av den gamle kulturoverbygginga, sendte de propagandadelegasjoner til industriarbeiderne, - til fabrikkene, anleggene, havnene og folkekommunene. Liu-klikken som visste hva saka egentlig gjaldt, hadde greidd å forvirre en del av arbeiderne. De sa at kulturrevolusjonen bare kom til å drive bedriftene til kaos og anarki, at de ville miste sin dyrebare levestandard, og at arbeidsplassene ville stå i fare, - derfor måtte de kulturrevolusjonære ikke slippe inn i fabrikkene. Flere steder greidde de å overtale arbeiderne til å kaste ut studentdelegasjonene før de fikk framlagt sin sak. Men kampen var alt igang innafor fabrikkene, og fagbevegelsen fikk bare ny kraft.

dosenter fra psyk.inst.) fattet så i et lukket møte vedtak for lukking - med god støtte fra de fem prof./dos. som hadde vært i mindretall i psykologiseksjonene. Universitetets siste befatning med saka var kollegiets behandling 14/2, nær to år etter at komiteen blei nedsatt. Psykologisk basisgruppe tok da initiativ til en aksjon mot kollegiet, dette helt i tråd med intensjonene i Faglig Studentfronts program. Vi krevde "åpent kollegiemøte" i samsvar med offentlighetsprinsippet og "åpent studium" - og de premisser som er nevnt ovafor.

Aksjonen blei forberedt med flere løpesedler samt en FSF-stand i SV-vestibyen dagen før der også Vietnam-materiell naturlig fikk sin plass. Sjølve aksjonen fikk brei opplutning, og 3-400 studenter og lærere marsjerte fra SV-bygget under hovedparolen "åpent møte - åpent studium". 30 studenter og 5 lærere tok plass i kollegierommet langs veggene, våre studentrepresentanter (2) førte fram kravet om åpent møte. Dette ville kollegiet ikke diskutere så lenge studentene var tilstede, og da studentene tross press ikke ville forlate kollegierommet, gikk kollegiet ned til Troviks kontor og fortsatte møtet der. Studentene og lærerne gikk så inn i Tingsalen hvor diskusjonene ved instituttet skulle diskuteres. Studenter og lærere skulle, 2 år etter oppnevnelsen av Krisekomitéen, få lov til å diskutere krisa med folk fra departement, Storting og kollegium.

På allmannamøte samme kveld blei det bestemt at følgende tirsdag og onsdags forelesninger skulle nyttes til debatt omkring den nåværende situasjonen

STUDENTENE I KINA VISER VEGEN FOR STUDENTER I ALLE LAND

Disse masser av unge studenter, som sjøl etter de "gamle begrep" skulle innta stillinger som teknologiske og administrative kadre - bedre og mer moderne rustet enn de gamle, fornekta at dette behøvde å innebære særfordele og overformynderi overfor massene. De stilte seg til tjeneste for arbeiderklassen og dens kommunistiske målsetting. De stilte seg lojale til gjennomføringa av den kommunistiske revolusjon og til proletariatets diktatur. De oppfordret arbeiderne til å gripe makta ved fabrikkene og danne sine lokale kommunale revolusjonskomiteer for å bestefest sin stilling innefor industrien og produksjonslivet overhodet.

Liu Shao Chi klikken hadde hevda at nettopp de tekniske kadrene og den teknologiske situasjonen ikke tillot revolusjonære eksperimenter. Her hevdet morgendagens teknologiske kadre noe annet, - de oppsto som allianse for de revolusjonære arbeidere. Liu-klikkens formaninger og trusler blei avslørt, framtida lå i den revolusjonære linja.

De kinesiske studenter og røde garders rolle i kulturrevolusjonen er et eksempel for hele verdens unge studenter. Det vesentligste å ta lærdom av, må være at de fant sin objektive revolusjonære rolle i klassekampen mellom arbeidere og borgerskap, - de belærte ikke massene ovenfra og ned, men stilte sin revolusjonære kraft til rådighet når og hvor den trengtes mest. De var uredde og handlet øyeblikkelig, samtidig som de viste initiativ, var utholdende og viste eksemplarisk organisatorisk disiplin. Deres taktikk var underlagt den revolusjonære arbeiderklassens politiske strategi, - i Kina manifestert gjennom Mao Tse-tung og KKP's sentralkomites analyser. Deres oppfinnsomhet viste seg ikke minst gjennom de store veggaviskampanjene, som anskueliggjorde et viktig våpen for massenes revolusjonære mobilisering og politiske utvikling. Arbeiderne grep straks metoden, og veggene i alle Kinas byer var snart et eksempel på massenes aktive politiske debatt.

Massene oppdro seg sjøl ved debatt og kritikk. Den åndelige kraft som marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenking representerer, er av massene forvandlet til en uovervinnelig materiell kraft.

KINAS MASSER REISER SEG I DAG FOR KOMMUNISMEN, UNDER NØYE OMSORG FOR VERDENSREVOLUSJONEN OG ALLE FOLKS ENDELIGE FRIGJØRING !

KJØP OG LES

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

NYTT NUMMER 3. MARS

Abbonement bestilles fra : Klassekampen, Tveita postkontor, Oslo 6. Postgiro 20 66 99. Årsabonnement koster kr 15.00. Gruppeabonnement gir prisreduksjon.

Etter fruktbare diskusjonsdager bestemte et ekstraordinært allmannamøte med 350 tilstede onsdag ettermiddag ved en nærmest enstemmig resolusjon at Kollegiets diskusjonsmøte var fullstendig uinteressant. Kollegiet skal i denne sak opptre som en formidler av instituttets krav overfor departementet. Krisen er reell og stillingskravet er alle enige om, nye utredninger og diskusjoner vil bare virke trenerende. Kravet om åpent Kollegiemøte blei gjentatt. Resolusjonen blei så opplest på Kollegiets "PR-møte" Professor Smedslund (instituttbestyrer) kritiserte i et innlegg Kollegiets framgangs måte da vedtaket om PR-møtet blei fatta. Verken studenter eller lærere blei spurt. Dette så han som et eksempel på den autoritære maktstrukturen ved Universitetet. Etter en avrundning om institutt-selvstyre, gjentok han kravet om øyeblikkelige ekstra bevilgninger - hvorpå studenter og lærere forlot salen.

I et ekstraordinært kollegiemøte samme kveld besluttet kollegiet å rette en henstilling til departementet om å foreslå ekstraordinære bevilgninger på budsjettet for 1969 slik at de 16 stillinger kan bli besatt. Videre innpøtes Kollegiet en uttalelse fra instituttet om tidligere anførsler fra departementet før den igjen blir oversendt.

Tilslutt må det påpekes at det "fjellseminar" lærerne har tatt initiativet til med 18 studenter, ikke kan løse instituttets problemer. Krisen må diskuteres og leses på grunnplanen hvor lærere og studenter på alle nivåer får satt fram og kjempet i gjennom sine synspunkter. Som helhet må aksjonen betraktes som vellykket, og den har gitt et godt utgangspunkt for den videre kamp for skikkelige forhold ved instituttet.